

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudců JUDr. Ing. Zdeňka Strnada, Ph.D. a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **AUTOSKLO K + M, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 1, Biskupský dvůr 2095/8, právně zastoupeného JUDr. Václavem Kaskou, advokátem v Českých Budějovicích, Žižkova tř. 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně**, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 28. 11. 2013 čj. 29794/13/5000-14301-704561, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á.

Žalobce je p o v i n e n zaplatit žalovanému správnímu orgánu na náhradě nákladů řízení částku 2.768 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

(1) Žalobou, doručenou dne 5. 2. 2014 Krajskému soudu v Brně, postoupenou dne 3. 3. 2014 Krajskému soudu v Českých Budějovicích, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 28. 11. 2013 čj. 29794/13/5000-14301-704561, kterým byla změněna rozhodnutí Finančního úřadu v Českých Budějovicích ze dne

24. 8. 2012 čj. 416879/12/077910304761, čj. 416885/12/077910304761, čj. 416886/12/077910304761 (těmito dodatečnými platebními výměry byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2007, září 2007 a prosinec 2007 ve výši 142.500 Kč jednotlivě a zároveň sdělena jednotlivá povinnost uhradit penále ve výši 28.500 Kč), čj. 416889/12/077910304761, čj. 416901/12/077910304761, čj. 416910/12/077910304761, čj. 416935/12/077910304761, čj. 416950/12/077910304761, čj. 416957/12/077910304761, čj. 416982/12/077910304761, čj. 416985/12/077910304761, čj. 416989/12/077910304761, čj. 416992/12/077910304761, (kterými byla jednotlivě žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2008 – říjen 2008 ve výši 47.500 Kč a sdělena jednotlivě povinnost uhradit penále ve výši 9.500 Kč), čj. 416996/12/077910304761 a čj. 417007/12/077910304761, (kterými byla jednotlivě žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad a prosinec 2008 ve výši 237.500 Kč a sdělena povinnost uhradit penále ve výši 47.500 Kč), a to v části týkající se bankovního spojení. V ostatním zůstaly výroky odvolání napadených dodatečných platebních výměrů beze změny.

(2) Žalobce v žalobě tvrdil, že žalované odvolací rozhodnutí i předchozí platební výměry prvoinstančního daňového orgánu jsou nezákonné. Podle žalobce musí být zpochybnění zákonného nároku na odpočet daně prokázáno a doloženo, nemůže být postupováno předpojatě, především s ohledem na tzv. princip neutrality tak, jak jej vymezuje směrnice Rady EU č. 2006/112/ES z 28. 6. 2006. Žalovaný se snažil úporně dovodit, že žalobce zcela jistě věděl, či vědět měl, že je napojen na řetězec, jehož zájmem mohlo být zkrácení daňových povinností.

(3) Žalobce se ohradil proti této dedukci žalovaného, neboť vždy v rámci zajišťování reklamních služeb sledoval vlastní podnikatelský rozvoj. Poukázal na to, že reklama spojená se sportovními akcemi, která je nejučinnější, je také nejdražší. Takto jsou nastaveny podmínky na trhu. Žalobce je konzumentem reklamy organizované a zajišťované jinými subjekty. Žalobce neměl a ani v současné době nemá snahu zahladit za sebou stopy formou utlumení své činnosti, případně převodem obchodních podílů. Tím se také odlišuje od jiných firem daňovými orgány zjištěného „řetězce“, k čemuž je zajisté při hodnocení případu nutno přihlédnout. Daňové orgány vycházely především z nekriticky pojatého fiskálního zájmu státu. Za situace, že skuteční viníci daňových úniků nejsou finančně či jinak postižitelní, zaměřily daňové orgány v předtuše bohatého úlovku pozornost na solventního žalobce. Tímto způsobem však není možné postupovat, tento postup je v příkrém rozporu s příslušnými daňovými zákony i judikatorními závěry českých i evropských soudů, na které se žalobce odvolával.

(4) K neuznanému nároku na odpočet DPH z plnění v roce 2007 není žalobci jasné, z jakých důvodů posoudil neoprávněnost odpočtu na vstupu. Cenu, kterou žalobce zaplatil ve výši 3.000.000 Kč, neoznačily daňové orgány za přemrštěnou, ani nenamítaly, že nebylo prokázáno faktické uskutečnění zdanitelného plnění fakturovaného společností A.D.Z. Žalovaný výslovně uznal předložené důkazní prostředky jako prokazující, že k reklamě fakticky došlo. Proto se žalovaný omezil na neurčitá důkazně nepodložená tvrzení, že žalobce byl účasten jakéhosi řetězce ekonomicky nereálného obchodního modelu, jehož jediným účelem mohlo být vylákání výhody uplatnění odpočtu DPH u daňového subjektu, přičemž daňový subjekt si musel být vědom, že se účastní nestandardního plnění. To žalobce vnímá jako postup podle zásady „přání otcem myšlenky“, neboť tyto závěry nemají oporu v důkazním sběru. Pokud společnost A.D.Z. neodvedla DPH, jde o problém této společnosti nikoliv žalobce.

(5) Dále se žalovaný zaměřil na odpočet nákladů v roce 2008, kdy žalobce se stejnou argumentací odmítá závěry žalovaného a uvádí, že jedná se pouze o účelovou a věcně nepodloženou dedukci. Hlavní obvinění žalovaného spočívá v tvrzení, že smluvní plnění sjednané mezi společnostmi Albresa S.A., s.r.o., SNOOROCK s.r.o. jsou zcela shodná s následným plněním sjednaným mezi společností SNOOROCK s.r.o. a žalobcem, avšak cena byla ve druhém smluvním vztahu navýšena osminásobně. Jedná se o nepodložené tvrzení, na což žalobce žalovaného upozornil 14. 11. 2013, kdy uvedl, že ze smlouvy o propagaci vyplývá závazek společnosti Albresa S.A., která se zavázala nejenom k poskytování služeb v oblasti reklamy a marketingové komunikace, ale i k jejímu zprostředkování. Z toho vyplývá, že některá marketingová plnění nezajišťovala tato společnost přímo, ale prostřednictvím jiných dodavatelů. K tomu pak byly doloženy faktury společnosti DEFRS s.r.o., DARTINGTON s.r.o., RTM Group s.r.o. (později DB Model Group s.r.o.), jimž bylo společností SNOOROCK s.r.o. vyfakturováno plnění přesahující v souhrnu částku 7.000.000 Kč, i když se nejednalo jen o fakturaci plnění určeného pro žalobce, z konkretizace vyplývá, že takovéto plnění se podílí na celkovém objemu fakturovaných plnění poměrně ve značném rozsahu. Na tuto námitku žalovaný nereagoval a v podstatě ji zametl pod koberec.

(6) Závěr žalovaného o osminásobném neodůvodněném navýšení ceny z toho důvodu neobstojí, neboť žalobce zajímalo pouze to, co za propagační plnění obdržel a nezajímal ho způsob a okolnosti, za jakých dodavatel plnění poskytl. Žalobce vyslovil přesvědčení, že výše sjednané a zaplacené ceny byla z hlediska obvyklých cenových poměrů úměrná poskytnutému rozsáhlému propagačnímu plnění, kdy dále získal významný kontakt na zahraničního výrobce autoskel, od něhož v současné době odebírá zboží pro svou velkoobchodní a opravárenskou činnost za ceny mnohem nižší než v předchozím období, čímž došlo k navýšení rentability jeho podnikání. Tuto informaci žalovaný v hodnocení zcela pominul. Žalobce setrval na názoru, že rozhodnutí je vydané v rozporu se zákonem a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného správního orgánu

(7) Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby. Shledal, že se žalobce účastnil plnění, které je zasaženo podvodem na DPH, jak bylo judikováno Nejvyšším správním soudem i Evropským soudním dvorem.

(8) Žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Poukázal na ustanovení § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů o prokázání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Žalovaný zastává názor, že žalobci byla poskytnuta společností A.D.Z. s.r.o. a SNOOROCK s.r.o. reklamní plnění, avšak v řetězci firem, kdy následně nebyla záměrně odvedena daň na výstupu a tím došlo k podvodu ve vztahu k DPH, jehož cílem bylo vylákání odpočtu DPH u žalobce. Žalovaný řádně dokázal a doložil, že existují objektivní skutečnosti, ze kterých vyplývá, že žalobce věděl, případně vědět mohl a měl, že je součástí tohoto podvodu a tím bylo dokázáno, že se důkazní břemeno k prokázání skutečností přeneslo ze správce daně na žalobce. Žalobce důkazní břemeno neunesl, a proto mu nebyl uznán nárok na odpočet daně dle § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. K tomu žalovaný odkázal na stranu 12 žalobou napadeného rozhodnutí. Odmítl názor žalobce, že daňové orgány postupovaly předpojatě. Žalovaný argumentoval judikaturou SDEU zejména rozsudky SDEU C-439/04 a 440/04 Kittel a Recolta Recycling, SDEU C-80/11 a 142/11 Mahagében kft proti Nemzeti Adó-és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága (C-80/11) a další, kdy shrnul, že je

vždy věci vnitrostátní legislativy odmítnout přiznat nárok na odpočet, pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že osoba povinná k dani věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní jednání, které je součástí podvodu na DPH, a to i tehdy, pokud dotčené plnění splňuje objektivní kritéria, na základě kterých jsou založeny pojmy dodání zboží uskutečněné osobou povinnou k dani. Dále bylo poukázáno na judikaturu Ústavního soudu a bylo citováno z usnesení sp. zn. II. ÚS 296/12 ze dne 7. 3. 2012. Žalovaný s ohledem na citovanou judikaturu zastává názor, že žalobní námitka je zcela irelevantní.

(9) Pokud žalobce argumentoval tím, že vždy sledoval jen zájem týkající se podnikatelského rozvoje a jím objednaná reklama nikterak nevybočila z běžných uzancí, odkázal žalovaný na žalobou napadené rozhodnutí na stranu 15 a následující. Doplnil, že navýšení ceny nebylo odůvodněno žádnou navýšenou hodnotou u předmětných plnění dodavatelů, ceny za zdanitelná plnění jsou uváděna v tzv. balíčcích a správci daně nebyly nikdy prokázány ceny za jednotlivá zdanitelná plnění. Žalobce ani neznal přesný rozsah služeb obsažených v balíčcích, a přesto uzavřel obchod řádu miliónů korun.

(10) Žalobní námitku, že nelze tímto způsobem postupovat při výběru daní a tento postup je v příkrém rozporu s příslušnými daňovými zákony i navazujícími mantinely danými judikatorními závěry českých a evropských soudů, žalovaný uvedl, že jedná se o obecnou námitku, která sama neodkazuje na příslušná ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty, případně daňového řádu, ani na konkrétní judikaturu. K námitce, že daňové orgány neoznačily a nedoložily cenu reklamního plnění žalobce v roce 2007 ve výši 3.000.000 Kč sjednanou se společností A.D.Z. s.r.o. za přemrštěnou, žalovaný uvedl, že s přihlédnutím k objektivním skutečnostem bylo prokázáno, že dodání se uskutečnilo pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že svým nákupem se účastní plnění, které je součástí podvodu ve vztahu k DPH. To bylo popsáno v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobní námitka je irelevantní a nezakládá nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

(11) Nedůvodná byla i poslední námitka žalobce, kde je argumentováno obdobným způsobem ve vztahu k závěru o osminásobném neodůvodněném navýšení ceny. Žalovaný nesouhlasí s tím, že jeho závěry o navyšování cen neobstály, kdy je ve vztahu k této žalobní námitce nutno jít k meritu sporu, a to oprávněnosti vyloučení nároku na odpočet DPH a nikoliv se zabývat jen jedním aspektem sporu. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ani důkazy. Žalovaný se se všemi žalobními námitkami obsáhle vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí.

III. Obsah správních spisů

(12) Ze správního spisu, který si soud vyžádal, vyplynuly následující rozhodné skutečnosti:

(13) Finanční úřad v Českých Budějovicích jako prvostupňový správce daně zahájil u žalobce dne 24. 3. 2010 daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období březen 2007 – prosinec 2007 a leden 2008 – prosinec 2008. Při zahájení daňové kontroly žalobce uvedl, že se zabývá opravami motorových vozidel, speciálně opravami autoskel a prodejem autoskel.

(14) V rámci daňové kontroly bylo zjištěno, že žalobce měl v roce 2007 přijmout reklamu od společnosti A.D.Z. s.r.o., která byla pro správce daně nekontaktní, subdodavatelé reklamy pro společnost A.D.Z. nebyly správcem daně zjištěni. Reklamu od společnosti A.D.Z. s.r.o. měl žalobce na základě smlouvy o propagaci (bez příloh) ze dne 3. 1. 2007, kdy

odměna za plnění byla sjednána ve výši 3.000.000 Kč bez DPH. Žalobce předložil dokumentaci reklamního plnění 2006 – 2007 A. D. Z. s.r.o., sportovně charitativní akce BFS Bestfor Sport za rok 2007, CD nosič s fotografiemi ze společné návštěvy obchodních partnerů fotbalového utkání Slavia Praha – Ajax Amsterdam, internetový tisk komentáře k fotbalovému utkání v Amsterdamu.

(15) K tvrzení žalobce, že mělo dojít ke komunikaci se společností GALILEO PRODUCTION s.r.o. provedl správce daně dne 6. 1. 2011 místní šetření u této společnosti. Zjistil, že žalobce neměl v letech 2007 a 2008 s touto společností uzavřenu žádnou smlouvu o obchodní spolupráci. Správce daně zjistil, že v letech 2007 a 2008 společnost GALILEO PRODUCTION s.r.o. nespolečně pracovala se společností SNOOROCK s.r.o. nebo se společností Albresa S.A., s.r.o.

(16) Žalobce dále předložil ke spolupráci se společností SNOOROCK s.r.o., která měla žalobci poskytovat reklamu, přičemž subdodavatelem měla být společnost Albresa S.A., s.r.o. a dále společnosti DARTINTON s.r.o., DERF s.r.o. a DB Model Group s.r.o. (dříve RTM Group s.r.o.), které jsou pro správce daně nekontaktní, smlouvu o propagaci uzavřenou dne 2. 1. 2008 mezi žalobcem a společností SNOOROCK s.r.o., kde byla stanovena cena za poskytnutá reklamní plnění ve výši 3.000.000 Kč + zákonná sazba DPH a dále smlouvu o propagaci ze dne 3. 11. 2008 uzavřenou mezi týmiž subjekty, kde byla cena stanovena ve výši 2.000.000 Kč + zákonná sazba DPH. Dožádáním u místně příslušného správce daně společnosti SNOOROCK s.r.o. ze dne 6. 10. 2010 bylo zjištěno, že společnost SNOOROCK neměla žádné zaměstnance a veškerou výrobu zajišťovala subdodavatelsky. K tomu byly předloženy dodavatelské faktury spolupracujících společností. U společnosti DARTINGTON s.r.o. bylo dožádáním u Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 1. 3. 2011 zjištěno, že společnost je nekontaktní a sídlo bylo pouze formálního charakteru, subjekt se na adrese fakticky nevyskytoval, k přebírání a odesílání korespondence byl zmocněn správce budovy v adrese sídla společnosti. U společnosti DEFERS s.r.o. správce daně dožádáním u Finančního úřadu v Ostravě II jako místně příslušného správce této společnosti ze dne 1. 3. 2011 zjistil, že daňový subjekt je nekontaktní a nelze ověřit, zda vystavil faktury za činnost uvedenou na fakturách na společnost SNOOROCK s.r.o., a zda je zahrnul do uskutečněných zdanitelných plnění. U společnosti DB Model Group s.r.o. správce daně dožádáním u Finančního úřadu v Olomouci ze dne 1. 3. 2011 zjistil, že společnost se na adrese sídla nezdržuje. Společnost daň nepřiznala a nezaplatila.

(17) Další místní šetření se uskutečnilo u sportovních klubů SK Dynamo České Budějovice a.s., HC Mountfield a.s., SK Slavia Praha – fotbal a.s. Současně byly provedeny výslechy svědků S. A., M. L., M. Z., J. Š. I. B., a J. K. nemohl být vyslechnut, neboť bylo zjištěno, že adresát je neznámý a nemá domovní schránku, proto nebylo možné zanechat výzvu.

(18) Správce daně vydal dne 17. 12. 2010 a 26. 9. 2011 výzvy, kterými oznámil žalobci svá zjištění. Sdělil mu své pochybnosti a požádal jej o podání vysvětlení k těmto pochybnostem, které ve výzvách srozumitelně formuloval. Na základě odpovědí žalobce na výzvy správce daně provedl hodnocení všech zjištěných skutečností a shromážděných důkazů.

(19) Kontrolní zjištění správce daně jsou uvedeny ve zprávě o daňové kontrole čj. 313413/12/077930/301266, která byla s daňovým subjektem projednána dne 23. 8. 2012. Podstatou kontrolních zjištění bylo neuznání nároků na odpočet daně z přidané hodnoty

z reklamních plnění přijatých daňovým subjektem v roce 2007 od společnosti A.D.Z., s.r.o. Brno a v roce 2008 od společnosti SNOOROCK s.r.o. Praha 3. Daňová kontrola za zdaňovací období roku 2007 byla uzavřena se závěrem, že žalobce neprokázal faktické přijetí reklamních služeb tak, jak je uvedeno na daňových dokladech. Daňová kontrola za zdaňovací období roku 2008 byla uzavřena závěrem, že ze strany žalobce došlo k naplnění všech podmínek pro konstatování zneužití práva. Služby spočívající v reklamě na předemtných stadionech a při předemtných příležitostech skutečně poskytnuty byly, avšak byly poskytnuty v uměle vytvořeném schématu, přičemž jediným účelem tohoto schématu bylo nereálné navýšení ceny za reklamní plnění a vylákání daně z přidané hodnoty ze státního rozpočtu.

(20) Finanční úřad v Českých Budějovicích vydal dne 24. 8. 2012 dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2007, září 2007 až prosinec 2007 a leden 2008 až prosinec 2008, které jsou specifikovány pod bodem č. 1 tohoto rozsudku. Proti dodatečným platebním výměrům, kterým žalobci byla doměřena daň z přidané hodnoty za uvedená zdaňovací období a současně byla sdělena povinnost uhradit penále, se žalobce odvolal. O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, kterým byly změněny citované dodatečné platební výměry ze dne 24. 8. 2012 v části týkající se bankovního spojení, v ostatním zůstaly výroky odvoláním napadených dodatečných platebních výměrů beze změny. Žalovaný správní orgán podrobně popsal svůj postup v průběhu řízení před správcem daně i doplnění, které provedl odvolací orgán. Uzavřel, že relevantní pro posouzení celé záležitosti je právní úprava obsažena v § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty, tedy prokázání nároků na odpočet daně z citovaných ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty v souladu s ustanovením § 92 odst. 3 daňového řádu. Samotné předložení formálního dokladu nelze akceptovat jako prokázání nároků na odpočet daně bez dalšího. V dotčeném daňovém řízení byl prověřen průběh obchodu v řetězci plátců a bylo učiněno zjištění, že došlo k podvodnému jednání firem v řetězci, na základě kterého nevznikl žalobci nárok na odpočet daně uvedené v dokladech společnostmi A.D.Z. a SNOOROCK, tj. společnostmi pouze formálně zapojenými v řetězci firem za účelem nepřiměřeného navýšení ceny a následného čerpání odpočtu ze státního rozpočtu u daňového subjektu. Bylo prokázáno, že žalobce ještě před přijetím faktur na nepřiměřeně navýšené částky věděl nebo mohl vědět, že se jedná o organizovaný řetězec se dodavateli reklamy, aniž by tito dodavatelé poskytovali jimi fakturované reklamní služby za účelem zisku z jimi vykonávané ekonomické činnosti. Na základě hodnocení důkazů dospěl žalovaný k závěru, že podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu byly prokázány skutečnosti dokládající, že se jednalo o řetězec transakcí, jehož účel nebyl ekonomické povahy, zúčastněným společností nešlo o zisk z prodeje reklamy a cílem činnosti daňového subjektu nemohla být vzhledem k nepřiměřeně vysokým vydaným částkám propagace společnosti. Naopak bylo uzavřeno, že všechny okolnosti nasvědčovaly závěru, že skutečným účelem řetězce transakcí, při kterých došlo k razantnímu navýšení ceny deklarovaného zdanitelného plnění bylo vyinkasovat prostřednictvím koncové společnosti (žalobce) na úkor státního rozpočtu nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Jednalo se o transakce, kdy u společnosti A.D.Z. a SNOOROCK nedošlo k přiznání a odvedení daně z přidané hodnoty do státního rozpočtu a přiznáním práva na nárok na odpočet daně u žalobce by došlo k porušení obecných principů fungování daně z přidané hodnoty zejména principu daňové neutrality. Řetězec společností byl vytvořen pouze za účelem získání daňové výhody na dani z přidané hodnoty. Žalobce se zřetelem ke všem objektivním okolnostem o podvodu věděl, případně vědět měl a mohl, a tím je prokázáno, že se důkazní břemeno k prokázání skutečností přeneslo ze správce daně na daňový subjekt, který důkazní břemeno neunesl, a proto mu nebyl nárok na odpočet daně podle § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty uznán.

(21) Odvolací finanční ředitelství před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí doplnilo odvolací řízení. V rámci odvolacího řízení bylo Finančním úřadem pro hlavní město Prahu prověřováno u krajských ředitelství Policie ČR, zde byla zahájena trestní řízení, ve kterých by existovaly výpovědi jednotlivých zástupců firem. Krajské ředitelství Policie Olomouckého kraje uvedlo, že bylo vedeno trestní řízení ve věci podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně se společností DEFRS s.r.o., která byla jedním z nekontaktních dodavatelů společnosti SNOOROCK. Jednatel společnosti SNOOROCK M. Z. a jednatel společnosti DEFRS s.r.o. M. K. odmítli vypovídat. M. V., na kterého byla převedena s panem Zapletalem společnost SNOOROCK uvedl, že účetní nepřevzal, daňová přiznání nepodával. O spolupráci se společností DERFS s.r.o. nic nevěděl. Rovněž účetní společnosti DEFRS v období roku 2006 a 2009 L. P. uvedla, že společnost SNOOROCK jí nic neříká a na žádnou spolupráci s touto společností si nevzpomněla. Ani účetní společnosti SNOOROCK v období 2008 a ž 2010 Ing. L. H. si na obchodní spolupráci mezi společnostmi nepamatovala. Policie ČR zjistila, že úhrady byly zasílány na soukromý účet A. L., kdy toto číslo účtu bylo uvedeno přímo na fakturách vydaných společností DEFRS s.r.o. A. L. při výpovědi na policii uvedla, že na její účet byly peněžní prostředky zasílány na základě žádosti A. Č. A. L. tyto finanční prostředky vybrala a předala A. Č. A. Č. nebyl statutárním zástupcem společnosti DEFRS s.r.o. ani žádné jiné společnosti, avšak vyslechnut nebyl, neboť dne 4. 11. 2011 zemřel. Nebylo zjištěno, z jakého důvodu přebíral finanční hotovost a jaká byla jeho úloha v obchodech mezi společnostmi DEFRS s.r.o. a SNOOROCK. Nebyl proto znám další osud finanční hotovosti, kterou od A. L. přebíral. Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje uvedlo, že v jejich databázích se nachází s velkou četností osoba M. V., na kterého byla společnost SNOOROCK M. Z. převedena.

(22) Správce daně v rámci odvolacího řízení znovu vyslechl S. A., M. L., kteří uvedli, že neznali zástupce společnosti DARTINGTON s.r.o., DEFRS s.r.o., DB Model Group s.r.o. Tito zástupci dodatečně předložili správci daně doklady, na jejichž základě však správce daně zjistil, že je nelze přiřadit pouze k plněním určeným žalobci, neboť plnění byla nakupována ve větším rozsahu a prodávána reklamním agenturám. Z účetních dokladů bylo zjištěno, že společnost A.D.Z. nenakoupila v roce 2007 od společnosti Albresa žádné reklamní služby. V rámci odvolacího řízení se znovu nepodařilo vyslechnout M. Z., který se vždy omluvil a nedostavil se. Správce daně provedl podrobný rozbor bankovních účtů jednotlivých společností v řetězci, z nichž vyplynulo, že na účet společnosti A.D.Z. byly připisovány nejen od žalobce, ale i od dalších společností a většina těchto úhrad byla vybrána v hotovosti. Rovněž na účet společnosti SNOOROCK byly připisovány kromě úhrad od žalobce i úhrady dalších společností a tyto finanční částky byly vybrány v hotovosti v březnu a dubnu 2008. Od května 2008 byly peníze převáděny na soukromý účet A. L., která většinu vybírala v hotovosti. Správce daně vyslechl jednatele společnosti žalobce P. K., který popsal postup společnosti při výběru reklamních služeb.

(23) Na základě doplněného odvolacího řízení správce daně podle § 101 ve spojení s § 115 odst. 2 daňového řádu vyzval žalobce k uplatnění jeho práva vyjádřit se k dalším důkazům a odlišnému právnímu názoru, ke kterému odvolací orgán dospěl v rámci odvolacího řízení. Veškerá zjištění i právní názor podrobně vyjádřil ve výzvě ze dne 1. 11. 2013, která byla žalobci doručena. K této výzvě se žalobce dne 14. 11. 2013 vyjádřil. V rámci vyjádření přiložil žalobce v příloze informaci o historii stadionu Na Císařské louce, Na Letenské pláni, Starý Eden Bohemians Strahov Starý Eden, Strahov Synot TIP aréna, které pořídil včetně fotodokumentace z internetu. Sdělil, že pokud je mu známo byly reklamní služby poskytnuty na zápasech vybraných sportovních klubů přímo na jejich domovských stadionech.

IV. Právní názor soudu

(24) Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba důvodná nebyla.

(25) V dané záležitosti je stěžejní otázkou, zda žalobce prokázal uplatněný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve smyslu ustanovení § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“) tak jak stanoví ustanovení § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Vznik nároku na odpočet daně prokazuje plátce daně daňovým dokladem ve smyslu § 73 téhož zákona. Nárok na odpočet daně je správce daně oprávněn vyloučit i za situace existence daňového dokladu předloženého plátcem daně, pokud zjistí skutečnosti, které uplatnění takového nároku vylučují. Ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora Evropské Unie se jedná, o tzv. řetězové obchody, jejichž cílem je pouhé vylákání nadměrného odpočtu ze státního rozpočtu. V takovém případě za řetězce lze považovat situaci, kdy se na vylákání výhody na dani podílí více než dva plátcí v řetězci za sebou, kdy předmětem obchodování je zboží nebo služba, která je postupně v řetězci nadceněná, nebo-li nadhodnocená, kdy jeden z článků řetězce neodvede daň z přidané hodnoty a poslední z článků řetězce legálně uplatňuje nárok na odpočet daně na vstupu za situace, kdy se takový obchod jeví jako nepochopitelný. Cílem takových obchodních transakcí je totiž získání daňové výhody prostřednictvím zneužití právní úpravy daně z přidané hodnoty, kdy s přihlédnutím k objektivním skutečnostem je prokázáno, že dodání se uskutečnilo pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že svým nákupem se účastní plnění, které je součástí podvodu ve vztahu k DPH, jehož se dopustil dodavatel nebo jiný subjekt v řetězci těchto dodání zboží nebo těchto služeb na vstupu nebo na výstupu. Nutno zdůraznit pro podnikatelský subjekt představuje tato konstrukce nutnost věnovat zvýšenou pozornost kontrolním mechanismům v zájmu minimalizace svého podnikatelského rizika. I Nejvyšší správní soud ve své judikatuře klade důraz na minimalizaci podnikatelského rizika, neboť rezignování na tuto obezřetnost může vyústit ve ztrátu nároku na odpočet daně za situace, že nárok na odpočet daně lze chápat jako dobrodíní státu, které lze využít jednoznačně při naplnění zákonných podmínek.

(26) Žalobce upozornil na to, že nárok na odpočet daně představuje zákonný nárok a o samotném uskutečnění zdanitelného plnění není ani ze strany daňových orgánů pochyb. Žalobce uskutečnění zdanitelného plnění prokázal a předložil k tomu potřebné doklady. Žalobce důrazně odmítl závěr žalovaného, že věděl, či vědět měl, že je napojen na řetězce, jehož zájmem bylo zkrácení daňových povinností. Žalobce zdůraznil, že vždy sledoval jen zájem týkající se vlastního podnikatelského rozvoje. Je pouhým konzumentem reklamy a nemá žádný motiv k tomu, aby se účastnil jakéhosi podvodného jednání směřujícího ke zkrácení daně z přidané hodnoty. Neměl, ani nemá snahu, zahladit za sebou stopy formou utlumení své činnosti jako jiné firmy daňovými orgány zjištěného řetězce. Celý postup vnímá tak, že se daňové orgány na něho zaměřily z hlediska jeho solventnosti, přičemž skuteční viníci údajných daňových úniků již nejsou finančně ani jinak postižitelní. Z toho také vyplývá snaha daňových orgánů kompenzovat zájem státu na jeho úkor.

(27) Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z reklamních plnění přijatých žalobcem v roce 2007 od společnosti A.D.Z. s.r.o. Brno a v roce 2008 od společnosti SNOOROCK s.r.o. Praha 3, Žižkov. Poskytnutí reklamy mělo spočívat zejména v umístění loga a propagaci daňového subjektu na sportovních stadionech, společenských a charitativních akcích.

(28) Na základě výsledků daňové kontroly byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty. V roce 2007 měla být reklamní plnění žalobci dodána společností A.D.Z. s.r.o. na základě smlouvy o propagaci uzavřené se společností A.D.Z. s.r.o. ze dne 3. 1. 2007. Správce daně ověřil dožádáním u Finančního úřadu v Brně, že společnost je nekontaktní, sídlo firmy je fiktivní a jednatel společnosti je nekontaktní, není známo, kde se zdržuje. Navíc byla společnost v roce 2009 převedena na cizího státního příslušníka I. B. Ten je rovněž pro správce daně nekontaktní. Správce daně sdělil podezření na získání nezdaněných finančních prostředků v řetězci. V rámci daňové kontroly žalobce předložil správci daně jako důkazní prostředky faktury od společnosti A.D.Z. a výše uvedenou smlouvu o propagaci, fotodokumentaci reklamních plnění, bankovní výpisy o úhradě. Sportovní klub Slavia Praha – fotbal a.s. sdělil na výzvu k součinnosti třetích osob, že reklama žalobce se na stadionu objevila prostřednictvím společnosti Albresa s.r.o., ale neuvedl, ve kterém roce. K další výzvě byla předložena smlouva se společností Albresa s.r.o. uzavřená na pozdější zdaňovací období (2010 až 2011). Ani jednatelka této společnosti S. A. nepotvrdila v roce 2007 žádný výstup pro společnost A.D.Z. s.r.o. Poté v závěru daňové kontroly začal daňový subjekt tvrdit, že předmětem plnění od společnosti A.D.Z. s.r.o. byly také další nadstandardní služby spočívající v setkávání obchodních partnerů a vytváření nových kontaktů. V roce 2008 byla reklamní plnění dodávána v řetězci společnost Albresa s.r.o., SNOOROCK s.r.o. a společnost žalobce. Společnost SNOOROCK daň na výstupu předmětných reklamních plnění pro žalobce zahrнула do uskutečněných zdanitelných plnění ve svých daňových přiznáních. Zároveň však uplatnila nárok na odpočet daně z přijatých plnění od nekontaktních společností DARTINGTON s.r.o., DEFERS s.r.o., DB Model Group s.r.o. (dříve RTM Group s.r.o.), tudíž nevykazovala vysokou daňovou povinnost. Společnost SNOOROCK s.r.o. všechna plnění pořídila od společnosti Albresa s.r.o. Ačkoliv bylo vymezení předmětu zdanitelného plnění ve smlouvách o poskytnutí reklamy mezi společností Albresa s.r.o. a společností SNOOROCK s.r.o. zcela shodné jako ve smlouvě mezi společností SNOOROCK s.r.o. a žalobcem, navýšila společnost SNOOROCK s.r.o. cenu pro daňový subjekt více než osmi násobně, neboť cena z částky 600.000 Kč byla navýšena na 5.000.000 Kč. K navýšení ceny u společnosti SNOOROCK s.r.o. došlo přesto, že tato společnost neposkytla žalobci žádnou vlastní přidanou hodnotu. Ceny byly skryty v balíčcích a z toho důvodu nebylo možné rozlišit jednotlivé reklamní akce a porovnat je s obdobnými plnění u jiných subjektů.

(29) Správce daně kromě těchto zjištění vyslechl řadu svědků. Ti sice potvrdili dodání reklamního plnění, ale jejich výpovědi byly značně rozporné, nekonkrétní. Zástupci si v mnoha případech nepamatovali základní skutečnosti z obchodních případů a v průběhu daňové kontroly svá vyjádření měnili. Daňová kontrola byla prvostupňovým správcem daně uzavřena pro období roku 2008 tak, že jednalo se o zneužití práva, neboť služby spočívající v reklamě skutečně poskytnuty byly, avšak byly poskytnuty v uměle vytvořeném schématu, přičemž jediným účelem tohoto schématu bylo nereálné navýšení ceny za reklamní plnění a vylákání daně z přidané hodnoty ze státního rozpočtu. Ve vztahu k roku 2007 správce daně uzavřel, že žalobce neprokázal faktické přijetí reklamních služeb, tak jak je uvedeno v daňových dokladech. V rámci odvolacího řízení byly provedeny další úkony, a to prostřednictvím dožádání u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, který zjišťoval u krajských ředitelství Policie ČR, zda byla zahájena trestní řízení ve věci podezření ze

spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatků a podobných povinných plateb. Byly vydány výzvy k poskytnutí informací v rámci odvolacího řízení, kupříkladu adresované SK Slavia Praha, který ve své odpovědi ze dne 6. 8. 2013 uvedl, že v evidencích byly nalezeny pouze návrhy na zpracování loga žalobce, nikoliv žádné údaje o daňovém subjektu. Z toho lze usuzovat, že se o zmíněné reklamě jednalo, ale nemusela být uskutečněna. O tom nebyly poskytnuty důkazy. Byl proveden podrobný rozbor bankovních účtů jednotlivých společností v řetězci, v nichž bylo zjištěno, že většina úhrad byla vybrána v hotovosti, kdy peníze od května 2008 byly převáděny na soukromý účet A. L., která většinu z nich dále rovněž vybírala v hotovosti.

(30) V rámci odvolacího řízení předvolal správce daně všechny osoby, které v předmětných zdaňovacích obdobích zastupovaly jednotlivé firmy v řetězci. Obsah a hodnocení těchto svědeckých výpovědí shrnul odvolací orgán v písemnosti, kterou označil výzva k vyjádření žalobce v rámci odvolacího řízení. Na základě odpovědi žalobce na tuto výzvu vyslovil žalovaný správní orgán závěry, které oproti závěrům prvostupňového správce daně částečně upravil. Ve vztahu k reklamnímu plnění, které mělo být poskytnuto společností A.D.Z. odvolací orgán uznal předložené důkazní prostředky, že k uskutečnění reklamy fakticky došlo. Tato skutečnost však neměla vliv na výši doměřené daně. V případě všech plnění, která měla být poskytnuta v letech 2007 a 2008 společnostmi A.D.Z. s.r.o. a SNOOROCK s.r.o. odvolací orgán dospěl k závěru, že reklamní plnění fakticky poskytnuto bylo, avšak v řetězci firem, kdy v roce 2007 u společnosti A.D.Z. s.r.o. a v roce 2008 u společnosti SNOOROCK s.r.o. nebyla záměrně odvedena daň výstupu, čímž došlo k podvodu ve vztahu k DPH, jehož cílem bylo vylákání odpočtu DPH u daňového subjektu. Správce daně podle názoru žalovaného nemusel u žalobce přistoupit k aplikaci principu zákazu zneužití práva, neboť v daném případě totiž existovaly zcela objektivní skutečnosti, ze kterých bylo zřejmé, že žalobce věděl, případně vědět mohl, že je součástí daňového podvodu. To mělo za následek skutečnost, že se důkazní břemeno přeneslo ze správce daně na daňový subjekt. Žalobce toto břemeno neunesl, a proto mu nebyl nárok na odpočet daně podle § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty přiznán.

(31) Vzhledem k tomu, že z provedeného dokazování bylo odvolacím orgánem zjištěno, že žalobce a zástupci subdodavatele společnosti Albresa se znali již v minulosti před uzavřením předmětných smluv se společností SNOOROCK byl žalobce dotazován, zda se pokoušel uzavřít smlouvu přímo se společností Albresa, která poskytuje totéž plnění osmi násobně levněji. Žalobce potvrdil, že se pokoušel o uzavření tohoto obchodu, ale společnost Albresa s.r.o. tuto službu žalobci neprodala a odkázala jej na reklamní agentury, s nimiž spolupracuje. Proto žalobce tvrdil, že nadhodnocení ceny u společnosti SNOOROCK mu nebylo známo. Teprve v rámci odvolacího řízení ve vyjádření žalobce k výzvě odvolacího orgánu bylo nově sděleno, že část reklamního plnění pro žalobce nezajišťovala společnost Albresa, ale další firmy DERFS s.r.o., DARTINGTON s.r.o. a DB Model Group s.r.o. Firma Albresa, zde měla působit jako zprostředkovatel. To však odporuje obsahu svědeckých výpovědí zástupců firmy Albresa v rámci odvolacího řízení, kdy paní A. i pan L. uvedli, že zástupce těchto tří společností neznali. V rámci odvolacího řízení byly také společností Albresa předloženy všechny doklady týkající se plnění pro žalobce, avšak žádné doklady, ze kterých by zprostředkovatelská činnost společnosti Albresa v souvislosti s firmami DERFS s.r.o., DB Model Group s.r.o. a DARTINGTON s.r.o. vyplývala, předloženy nebyly.

(32) Na základě těchto zjištění správce daně uzavřel, že se v daném případě jednalo o řetězec transakcí respektive o fakturaci reklamních služeb prostřednictvím společnosti SNOOROCK s.r.o., kdy tato společnost fakturovala extrémně navýšenou cenu za

poskytované služby formou balíčků, z nichž nebylo v rámci rozsáhlého dokazování vysvětleno, jakých konkrétních reklamních služeb se týkalo, a proto odvolací orgán konstatoval, že bylo nelogické a nestandardní, aby v rámci ekonomických vztahů sjednávaných se společností Albresa, s jejímiž jednatelem se daňový subjekt v době uzavření smluv znal, nebyla možnost poskytnout zdanitelná plnění přímo žalobci. Za této situace správce daně neakceptoval, že žalobce nevěděl, že přijímá tytéž služby v osminásobně vyšší hodnotě, než je poskytuje společnost Albresa. Navíc skutečnost, že žalobce měl přijmout plnění od společností, které vykazovaly znaky formálně založených společností, musel žalobce vědět již při podpisu smluv s těmito společnostmi, neboť to vyplývá, jak je výše uvedeno z mnoha objektivních faktů. Kupříkladu, společnosti měly při uzavření smluv formální sídlo, na kterém nemohly fakticky podnikat. Správce daně zjistil a uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí, že společnost A.D.Z. s.r.o. měla sídlo v sídlištním panelovém domě, které bylo bydlištěm jednatelky společnosti, sídlo společnosti SNOOROCK s.r.o. bylo na adrese, které nabízí společnost OFFICE HOUSE s.r.o. jako virtuální sídla společností. Proto správce daně toto zjištění hodnotil tak, že je zcela nestandardní a nebezpečné, pokud žalobce tuto situaci nikterak neprověřoval, neboť se jednalo o mnohamilionový obchod, kdy žalobce mohl tentýž obchod získat za osminásobně nižší cenu u společnosti, s jejímž jednatelem se znal, přesto uzavřel obchod se společnostmi, které neznal a nezajímal se ani o sídla těchto společností. Žalovaný vysvětlil, že pokud jednání probíhala v sídle společnosti Albresa (v panelovém domě jednatelky společnosti paní Albrechtové) mohl dovozovat, že úloha společnosti SNOOROCK může být pouze formální, neboť reklamní služby měly být domlouvány přímo s poskytovatelem reklamních služeb společností Albresa. Stejně tak i v případě společnosti A.D.Z. je zřejmé její formální postavení, neboť Svatava Albrechtová byla v roce 2007 jak jednatelkou a společníkem ve společnosti Albresa, tak ve společnosti A.D.Z. Jednalo se tedy o společnosti personálně propojené shodnou osobou. Není proto jasné, jak by taková jednání s žalobcem fakticky probíhala. Z toho důvodu daňové orgány nevěřily, že žalobce nevěděl, že se jedná o nestandardní model, neboť dále ignoroval skutečnost, že jak společnost A.D.Z. i SNOOROCK jsou zcela anonymní, na internetu nijak neprezentované, a to i za situace, že měly fungovat jako reklamní agentury. Žalobce si podle závěru žalovaného nepočínal obvykle s péčí řádného hospodáře a neučinil opatření, která by daňový subjekt nevedla k účasti na daňovém podvodu. Žalobce ignoroval zcela nestandardní okolnosti v průběhu obchodního případu, a tudíž věděl nebo měl vědět, že je součástí řetězce zasaženého podvodem.

(33) Současně nelze odhlédnout od faktu, že sama Svatava Albrechtová jako jednatelka společnosti Albresa s.r.o. i jednatelka společnosti A.D.Z. uvedla, že si žádné podrobnosti ohledně spolupráce s žalobcem nepamatuje a nevěděla, kdo byl iniciátorem spolupráce, ani od koho a za jakou cenu byla plnění pořízena. Potvrdila, že jednatele žalobce zná, ale nikdy s ním nejednala, z čehož vyplynul pro správce daně i žalovaného závěr, že i společnost A.D.Z. s žalobcem nikdy nejednala. To dovodil ze skutečnosti, že Svatava Albrechtová byla jednatelkou obou společností. Jednatel společnosti SNOOROCK s.r.o. M. Z. rovněž nic konkrétního nevěděl. Odkazoval na spolupráci se zaměstnancem J. Š., ten však vše popřel, neboť v době uzavření smluv nespolupracoval se společností SNOOROCK s.r.o. a ani nebyl jejím zaměstnancem. Dále došlo u společnosti A.D.Z. s.r.o. i SNOOROCK s.r.o. k převodu na nekontaktní osoby, cizince a společnosti se staly nekontaktními. Z toho zcela oprávněně žalovaný správní orgán uzavřel, že se jednalo o účelově založené obchodní společnosti, které byly v obchodech zapojeny pouze na určitou dobu a poté byly převedeny na nekontaktní osoby. Jednatelé společností, kteří sjednávali plnění, nebyli schopni uvést nic konkrétního ohledně spolupráce se žalobcem, a tudíž žalobce musel nebo si mohl být vědom, že se jedná o formální obchodní případ. S jednatelkou společnosti A.D.Z. a Albresa paní S. A.

se žalobce osobně znal. Tvrzení žalobce o průběhu celé spolupráce si vzájemně odporovala a žalobce je v průběhu daňového řízení několikrát měnil.

(34) Na základě všech uvedených skutečností a posouzení důkazních prostředků, které byly doplněny v odvolacím řízení, byl vysloven závěr, že se žalobci nepodařilo prokázat oprávněnost nároku na odpočet daně z přidané hodnoty ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Ze skutkového stavu je totiž zřejmé, že uvedené obchodní případy neměly vzhledem k nevysvětlenému extrémnímu navýšení cen za předmětné služby koncovými dodavateli ekonomický smysl, nýbrž měl být i na jejich základě vyinkasován odpočet daně z přidané hodnoty v maximální výši, a to na úkor státního rozpočtu. Takové jednání je nutné považovat i v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu za zneužití práva, kterému nelze poskytnout právní ochranu.

(35) Žalobce sice předložil daňové doklady a další skutečnosti, které existenci plnění prokazovaly, avšak žádný ze žalobcem předložených důkazních prostředků neprokazoval, že k tvrzenému zdanitelnému plnění došlo právě tak, jak uváděl. Daňovým orgánům vznikly pochybnosti, zda ke zdanitelným plněním došlo skutečně od předmětných dodavatelů. Správce daně na základě dalšího dokazování zjistil nekontaktnost dodavatelů, řetězení poskytování reklamních služeb s extrémním navýšením ceny, nevěrohodnost a nekonkrétnost svědeckých výpovědí, které pochybnosti daňových orgánů potvrzovaly. Tyto pochybnosti byly žalobci opakovaně sdělovány výzvami, naposledy v odvolacím řízení a zjištění, která byla učiněna, byla daňovými orgány řádně odůvodněna, proto přešlo důkazní břemeno na žalobce, a to i přesto, že svou prvotní povinnost bez jakýchkoli pochybností předložením předmětných faktur a smluv splnil. Žalobce žádné další důkazní prostředky neposkytl, ani nenavrhl, setrval na svém názoru, že důkazní povinnost předložením daňových dokladů, jakož i dalších skutečností (smlouvy a fotodokumentace), splnil. Daňové orgány přitom pokládaly žalobci konkrétní dotazy ohledně výše ceny, ohledně akceptace bezdůvodného osminásobného navýšení ceny reklamních služeb, dotazy ohledně ověření kontaktnosti dodavatelů, výhodnosti ceny, za které byly reklamní služby nakoupeny. Byl žádán, aby sdělil kritéria, jaká uplatnil při výběru konkrétních dodavatelů, kde probíhala jednání s dodavateli, kdo byl jednání přítomen, kdo byl přítomen podpisu smluv, apod. Tyto otázky nebyly zodpovězeny. Tvrzení zástupce žalobce byla měněna a v závěru dokazování byla poskytnuta zcela nová tvrzení, která nebyla ničím doložena. Proto se soud ztotožnil se závěry správních orgánů, že se žalobci oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty prokázat nepodařilo.

(36) Daňové orgány posoudily veškeré důkazy, které jim byly žalobcem předloženy, jakož i ty, které si z vlastní iniciativy opatřily. Jednalo se o výsledky dožádání u místně příslušných správců daní, výsledky odpovědí na výzvy k součinnosti, výsledky svědků, když hodnotily každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Soud toto hodnocení důkazů sdílí. Neshledal ani rozpor mezi skutkovými zjištěními a právními závěry, které byly na jejich základě učiněny. Žalobou napadené rozhodnutí bylo obsáhle a srozumitelně zdůvodněno. Daňové orgány uzavřely, že existenci reklamy nezpochybňují, avšak žalobci se nepodařilo prokázat, že k přijetí zdanitelného plnění došlo tím způsobem, který tvrdil, a to od jím deklarovaných dodavatelů. Nebyl proto způsobilý prokázat oprávněnost nároku na uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty za předmětná zdaňovací období.

(37) Žalobce v žalobě poukázal na to, že ve svém vyjádření ze dne 14. 11. 2013 v rámci odpovědi na výzvu vydanou v odvolacím řízení sdělil, že se společnost Albresa s.r.o.

zavázala nejen k poskytování služeb, ale i k jejich zprostředkování, z čehož vyplývá, že některá marketingová plnění nezajišťovala tato společnost přímo, ale prostřednictvím jiných dodavatelů, kterými byly společnosti DERFS s.r.o., DARTINGTON s.r.o. (později DB Model Group s.r.o.) a tuto námitku dle žalobce žalovaný nevypořádal. Setrval totiž na svém závěru o osminásobném neodůvodněném navýšení ceny ve dvou po sobě jdoucích smluvních vztazích uzavřených na stejný rozsah plnění. Žalobce naopak setrval na tom, že smluvené propagační plnění obdržel a podle něho byla výše sjednané a zaplacené ceny úměrná k poskytnutému plnění. Navíc při jedné takové akci žalobce získal velmi významný kontakt na zahraničního výrobce autoskel, od něhož v současné době odebírá toto zboží za mnohem nižší ceny než v předchozím období. Proto má žalobce za to, že logicky vyvrátil správnost závěrů žalovaného a prokázal oprávněnost nároku na odpočet.

(38) K této žalobní námitce lze odkázat na vypořádání pátého odvolacího důvodu, kdy na straně 23 žalobou napadeného rozhodnutí pod písm. b) žalovaný správní orgán uvedl, že pro tvrzení žalobce ohledně aktivit společnosti DERFS s.r.o., DB Model Group s.r.o. a DARTINGTON s.r.o. nezbyl žádný prostor, kdy činnost těchto firem finálně související s plněním pro žalobce zůstala zcela neprokázána. Tato zcela nově uváděná skutečnost teprve v odvolacím řízení, že část reklamního plnění pro žalobce nezajišťovala společnost Albresa, ale její subdodavatelé, kdy firma Albresa měla působit jako zprostředkovatel, navíc odporují obsahu svědeckých výpovědí zástupců firmy Albresa, kdy paní Svatava Albrechtová v rámci odvolacího řízení stejně jako pan L. uvedli, že zástupce těchto 3 společností vůbec neznají. V rámci odvolacího řízení byly společnostmi Albresa předloženy doklady, avšak žádné doklady, které se zprostředkovatelské činnosti společnosti Albresa v souvislosti s firmami DERFS s.r.o., DB Model Group s.r.o. a DARTINGTON s.r.o. měly týkat, předloženy nebyly.

(39) Tvrzení žalobce, které uvedl v žalobě, ohledně navázání výhodných kontaktů, které mu zajistily obchody za mnohem nižší ceny než v předchozím období, je pouhým tvrzením žalobce, které nelze dávat do souvislosti se zdanitelným plněním, které bylo předmětem konkrétního daňového řízení. Nadto nutno zdůraznit, že daňové orgány poskytnutí zdanitelného plnění nerozporovaly, avšak nadměrný odpočet žalobci nebyl přiznán z toho důvodu, že po prověření průběhu obchodů v řetězci plátců bylo učiněno zjištění, že došlo k podvodnému jednání firem v řetězci, dle kterého nevzniká žalobci nárok na odpočet daně uvedené na dokladech společností A.D.Z. s.r.o. a SNOOROCK s.r.o., tj. společností formálně zapojených do řetězce firem za účelem nepřiměřeného navýšení ceny a následného čerpání odpočtu ze státního rozpočtu u žalobce. Soud se ztotožnil se závěrem vysloveným daňovými orgány, že v daňovém řízení bylo prokázáno, že žalobce před přijetím faktur na nepřiměřeně navýšené částky věděl nebo mohl vědět, že se jedná o organizovaný řetězec dodavatelů reklamy, aniž by tito dodavatelé poskytovali jimi fakturované reklamní služby za účelem získání zisku z jimi vykonávané ekonomické činnosti. V řetězci došlo k razantnímu navýšení cen deklarovaného zdanitelného plnění a smyslem bylo vyinkasovat prostřednictvím koncové společnosti na úkor státního rozpočtu nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Tento řetězec byl vytvořen za účelem získání daňové výhody na dani z přidané hodnoty a vzhledem ke skutečnosti, že žalobce se zřetelem ke všem objektivním okolnostem o podvodu věděl, případně vědět měl a mohl, se důkazní břemeno přeneslo ze správce daně na žalobce, který je neunesl, a proto mu nárok na odpočet daně podle § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o dani z přiznané hodnoty nebyl přiznán v souladu s platnou právní úpravou.

(40) V důsledku těchto závěrů lze vyslovit, že žalobci nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve smyslu § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty nevznikl. Soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

V. Závěr, náklady řízení

(41) Soud proto uzavřel, že žalobcem uvedené žalobní námitky neshledal důvodné a rozhodnutí žalovaného považuje za přezkoumatelné a vydané v souladu s právními předpisy. Žaloba byla proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

(42) Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení ve výši 2.768 Kč, která představuje cestovní náhrady za cestu žalovaného k procesnímu soudu a zpět ve výši 2.361 Kč, stravné ve výši 67 Kč, 1x režijní paušál ve výši 300 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a parkovné ve výši 40 Kč, náklady řízení požaduje žalovaný uhradit na účet č. 19-8024621/0710, variabilní symbol 500, konstantní symbol 1148-převodní příkaz.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 26. listopadu 2014

Předsedkyně senátu:
JUDr. Marie T r n k o v á v . r .

Za správnost vyhotovení:
Sládková Blanka